BUCURIILE CRĂCIUNULUI

I. SCRISOARE CĂTRE „OAMENII MARI”.
II. SCRISOARE CĂTRE COPII

Scrisoare către „oamenii mari”.
Danion Vasile

Încep această scrisoare despre Crăciun mărturisind ceea ce toţi creştinii adeveresc la prăznuirea Sfintelor Paşti: „Hristos a înviat!”

Aceste cuvinte se spun primăvara, şi nu iarna: ştiu şi eu asta. Atunci de ce răstorn ordinea firească a lucrurilor?

Stimaţi părinţi (aş vrea să vă spun „iubiţi părinţi”, dar deoarece nu ne cunoaştem folosesc o formulă sobră), vă scrie un profesor de religie. Vă scriu pentru că am simţit nevoia să vă vorbesc în repetate rânduri. Am fost profesor de religie la o şcoală generală, la o şcoală postliceală, şi mai nou ţin ore la o grădiniţă creştină: am avut ocazia să cunosc un număr foarte mare de copii, de la trei până la peste douăzeci de ani, şi prin intermediul copiilor, mai mult sau mai puţin, i-am cunoscut şi pe unii părinţi.

Încep scrisoarea despre Crăciun cu cuvintele care îmi sunt foarte dragi: „Hristos a înviat!”. Şi cred că părinţii creştini înţeleg de ce, şi poate chiar răspund în gândul lor: „Adevărat a înviat!”

Lumea de astăzi fuge de învierea lui Hristos, lumea de astăzi, care stă sub semnul păcatului şi al apostaziei, vrea să păstreze din credinţa creştină numai un ambalaj superficial, care să dea impresia că lucrurile merg în direcţia bună. Încetul cu încetul, pe măsură ce tot ce e curat şi sfânt e izgonit din această lume, se va renunţa şi la acest ambalaj „de anticariat”.

E trist că Naşterea Domnului s-a transformat din pricină a bucuriei de Crăciun în pretext al bucuriilor de Crăciun. Adică sub masca unei sărbători duhovniceşti, oamenii îşi fac cele mai ciudate pofte, îşi împlinesc cele

mai rafinate patimi. E interesant faptul că mulţi comercianţi americani au renunţat să numească Crăciunul cu denumirea tradiţională, „Christmas”, numindu-l mai nou „X-mas”… E mult mai potrivit numele de „X”-mas decât numele de „Crăciun”. De Crăciun nu ar trebui să se facă petreceri destrăbălate. Şi totuşi se fac. De Crăciun nu ar trebui ca oamenii să mănânce peste măsură, şi totuşi o fac.

„Dar în zilele de Crăciun nu sunt plinele spitalele de oameni care au mâncat până li s-a făcut rău, de creştini care de bucurie că s-a terminat postul au mâncat mai mult decât mănâncă păgânii la praznicele lor?”

Aceia nu sunt creştini decât cu numele. Aceia nu au postit decât de formă. Credinţa creştină nu ţine numai cât e postul. Cine e creştin, e creştin şi în posturi, şi în afara posturilor. E creştin tot timpul. Şi creştinul e cumpătat nu numai în post, ci tot timpul. Creştinul e de fapt într-un post continuu, care ţine până la sfârşitul vieţii pământeşti. Aceasta nu înseamnă că el nu ştie să se bucure de bunătăţile pe care le primeşte de la Dumnezeu. Ştie să se bucure, dar păstrează măsura în toate. Ştie să se bucure, şi Îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru ele. Dar nu se lasă robit de ele. Nu se lasă dominat de ele.

Creştinii pentru care sfârşitul postului înseamnă începutul desfrâului nu sunt creştini. Da, sunt oameni care după ce au postit tot postul o ţin până la Bobotează numai în chefuri, numai în beţii. Dar aceşti oameni nu sunt creştini.

Aceşti oameni sărbătoresc „X-mas-ul”.

În scrisoarea de faţă voi încerca să vă arăt cât de diferit este Crăciunul de „X-mas”, şi să vă rog să îi învăţaţi pe copiii voştri să nu confunde cele două momente, chiar dacă, din punct de vedere cronologic, se suprapun.

Cel mai simplu mod de a diferenţia cele două sărbători este stabilirea legăturii lor cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu care S-a făcut om pentru mântuirea noastră. Şi, pentru a uşura această diferenţiere, vom porni de la faptul că Hristos, Pruncul din staulul Betleemului, este Acelaşi Hristos care a fost răstignit de oamenii pe care i-a iubit, şi

Acelaşi Hristos care a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând.

Acest adevăr nu este prea comod. Pe cât de simplu este să consideri Crăciunul ca evocare a naşterii unui prunc într-un staul, prunc care a devenit un mare învăţător al omenirii, chiar cel mai mare învăţător, pe atât de greu este să recunoşti că Pruncul este Mântuitorul care a primit a. Se răstigni pentru păcatele noastre, Mântuitorul care a înviat pentru a ne pregăti nouă locaşuri cereşti.

Cei care vor să separe Pruncul născut de Fecioara Maria, de Hristosul cel înviat din morţi, încearcă să ucidă Crăciunul. Se aseamănă lui Irod care, pentru a-l ucide pe Mesia, a dat ordin să fie omorâţi cei paisprezece mii de prunci.

Cine se simte stânjenit auzind de Crăciun cuvintele „Hristos a înviat!” dovedeşte că sărbătoarea sa nu are nimic în comun cu Hristos.

Sunt conştient de faptul că ideile pe care le pun pe hârtie pot părea ridicole, că reprezintă un fir de praf pe balanţa care, la celălalt capăt, poartă tonele de reclame la casetofoane, aparate de epilat, anticoncepţionale, excursii în străinătate, şi toate la un preţ redus: doar se apropie Crăciunul. Mass-media duce o luptă susţinută pentru a transforma omul într-un robot care cumpără, într-un animal care trăieşte numai la nivel de epidermă.

Nimeni nu poate contesta că, în vacarmul vânzătorilor de daruri de Crăciun, glasul Bisericii de-abia se mai face auzit. Unii dintre cei care vin să asculte slujba de Crăciun o fac numai pentru a-şi face norma de duhovnicie pentru jumătate de an, pentru a lua o gură de aer duhovnicesc care să îi ţină până la Paşti. Şi chiar şi ei se lasă ademeniţi de mirosul puternic al mâncărurilor care îi aşteaptă şi de al parfumului suav al băuturilor care le vor veseli inimile.

În înfruntarea dintre Biserică şi mass-media, înfruntare care atinge apogeul de Paşti şi de Crăciun, există un arbitru pe care mass-media nu îl poate recunoaşte, deşi uneori îl invocă dezinvoltă: e vorba de

însuşi Dumnezeu.

Dumnezeu e de partea Bisericii, Dumnezeu dă dreptate Bisericii. Şi aceasta nu dintr-o preferinţă accidentală, ci pentru faptul că Biserica este Mireasa tainică a lui Hristos.

Se duce un război crunt pentru ca de Crăciun glasul Bisericii să fie acoperit. Mai precis, diavolul a înţeles că cea mai iscusită tactică pentru a lovi în Biserică nu este cea de a-i acoperi glasul (aceasta ar fi generat o rezistenţă martirică), ci pentru a include glasul Bisericii în corul unei bucurii generale: înaintea emisiunilor de divertisment, televiziunea transmite secvenţe emoţionante de la slujba ţinută la cine ştie ce mare catedrală, iar colindele sunt prezente cu multă risipă în ambianţa programelor de pe marea majoritate a posturilor de televiziune.

S-a ajuns chiar la hibridul colindelor cântate pe muzică hip-hop sau pe alte ritmuri. Cu voci senzuale, fete tinere cântă despre Naşterea Domnului cu aceeaşi „evlavie" cu care cântă despre ultima iubire de pe plajă. Dar colindele lor nu au nimic din curăţia colindelor adevărate. Oricât ar fi de prelucrate, melodiile lor nu vor trezi niciodată fiorul sfânt pe care îl trezesc în suflete vechile colinde.

Stimaţi părinţi, nu vă scriu pentru a vă face un rechizitoriu al deformării Prăznuirii Crăciunului. Nu urmăresc decât să punctez câteva din caracteristicile sale. Vă scriu pentru a vă ruga să îi ajutaţi pe copiii voştri să trăiască un Crăciun adevărat.

Asta vă stă în putinţă să le oferiţi, oricât aţi fi de săraci sau de bogaţi. Mă adresez vouă, oamenilor mari, ca şi cum aş fi un prieten al copiilor. Sunt şi eu un om mare. Sunt căsătorit, am doi copii, şi ar trebui să nu mă simt foarte preocupat de problemele copiilor voştri. Nu am nicio vină că am fost şi sunt profesor de religie. Această poziţie mă obligă să mă rog şi pentru copiii cărora le predau, şi pentru toţi copiii din lume. Nu prin altceva decât prin faptul că, iubind copiii, simt nevoia să îi ajut din ce în ce mai mult.

Vă scriu această scrisoare pentru a vă implora: nu le răpiţi copiilor Crăciunul. Cu aceeaşi insistenţă cu care comercianţii vă trag de mâneca hainei pentru a cumpăra două ciocolate la preţ de una, sau cinci pachete de curmale la preţ de două, eu vă trag de mâneca sufletului: nu le răpiţi copiilor Crăciunul.

Nu aveţi dreptul să le răpiţi copiilor Crăciunul, aşa cum nu aveţi dreptul să le răpiţi copilăria.

Poate că rândurile mele par alarmiste, poate că nu înţelegeţi de ce vă cer să nu le răpiţi copiilor Crăciunul: pentru că mulţi dintre părinţii copiilor cărora le-am fost profesor au făcut aceasta. Cum? Foarte simplu: încurajându-i pe copii să înţeleagă prin Crăciun o sărbătoare a plăcerilor, a prăjiturilor şi a distracţiilor, o sărbătoare în care totul este permis şi nimic nu este refuzat.

Copiii sunt învăţaţi să aştepte Crăciunul nu pentru a se bucura de Naşterea Domnului, ci pentru a se bucura de cine ştie ce maşinuţă sau roboţel, dacă sunt băieţi, sau de cine ştie ce păpuşă, dacă sunt fete.

Scrisoarea mea nu este sistematică, aşa că vă rog să nu căutaţi o succesiune logică în rândurile mele. Vă scriu repede, vă scriu grăbindu-mă foarte tare deoarece este 29 noiembrie şi dacă nu vă „trimit” scrisoarea la timp, risc să o citească numai tipografii.

Ce vină au părinţii care au crescut în comunism, şi care nu au avut parte decât de Crăciunuri din care a lipsit Dumnezeu? Cum ar putea ei să îşi înveţe copiii să cunoască o bucurie pe care ei înşişi nu au cunoscut-o?

Iată o întrebare care pare dificilă. Dar nu e chiar atât de dificilă pe cât pare. Părinţii care au crescut departe de Biserică, părinţii care au crescut aşteptându-l iarna pe Moş Gerilă, ar trebui să fie foarte sinceri cu ei înşişi şi să recunoască faptul că vieţile lor au fost triste.

Oamenii nu vor să recunoască acest adevăr, că departe de Biserică nu există împlinire, dar aceasta este realitatea. Viaţa oamenilor mari este o viaţă foarte diferită de a copiilor: pentru copii viaţa este plină de speranţă,

este plină de promisiuni. Pe măsură ce trece timpul această perspectivă se metamorfozează dintr-o imagine de primăvară într-o imagine de toamnă. Viaţa nu este aşa cum vrem noi. Viaţa este dură, viaţa este plină de greutăţi. Nu neapărat financiare, bogaţii nu au probleme materiale dar sufleteşte nu sunt deloc mai împliniţi decât săracii.

În lumea pe care o cunoaştem în clipa în care am devenit maturi, în clipa în care avem propria noastră familie, în clipa în care avem copiii noştri, vor creşte şi aceşti copii. Sunt unii părinţi care vor să îşi pregătească odraslele pentru supravieţuirea în această junglă contemporană crescându-i după principiul „homo homini lupus”. Copiii se maturizează foarte repede, cresc purtând în sufletele lor duritatea, şi ajung fiare sălbatice.

Alţi părinţi încearcă să îşi crească copiii într-un răsfăţ maxim, confundând datoria de părinţi cu obligaţia de a transforma copilăria fiilor lor în vârsta tuturor plăcerilor împlinite. „Viaţa le va fi plină de greutăţi, măcar să cunoască acum bucuria dorinţei împlinite”.

Acest răsfăţ nu le prinde bine copiilor. Acest răsfăţ le distruge sufletele, şi îi învaţă că binele este acelaşi lucru cu împlinirea voinţei proprii. Copiii care aşteaptă Crăciunul doar pentru a-şi mări colecţia de jucării, sau doar pentru a-şi mări „colecţia” de vizite în parc vor creşte fără a avea cunoaşte bucuria Crăciunului.

Ce este bucuria Crăciunului? Este bucuria că Hristos S-a născut pentru mântuirea noastră. Că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat pentru ca oamenii să cunoască Viaţa cea adevărată, Viaţa binecuvântată de Dumnezeu.

E uşor să spunem vorbe mari, fără acoperire. E uşor să negăm bucuriile lumii acesteia fără a pune ceva în loc. Nu rareori întâlnim „cerberi” creştini care contestă tot ce ţine de prezent, tot ce ţine de lumea în care trăim, şi care au sufletele mai pustii decât ale celor pe care îi ameninţă cu înfricoşătoare chinuri ale veacului. Aceşti falşi profeţi contemporani fac rău Bisericii pentru că prezintă credinţa creştină ca pe o utopie, ca pe o filosofie care încearcă să răstoarne celelalte sisteme de gândire numai pentru a-şi

afirma o superioritate pe care nu este în stare să o demonstreze.

Vom face încă două-trei observaţii despre trăsăturile acestor profeţi de ocazie tocmai pentru că ei, sau mai bine zis înaintaşii lor, sunt în mare măsură vinovaţi de declinul spiritual al lumii în care trăim. Aceşti „creştini aleşi” nu înţeleg că Hristos a venit în lume pentru a modela vieţi, pentru a le arăta oamenilor calea spre cer şi pentru a-i ajuta să meargă pe această cale: ei vor ca toată lumea să ţină cont de sfaturile lor, şi confundând aceste sfaturi izvorâte mai mult din propria înţelepciune decât din Evanghelie (chiar dacă sunt îmbrăcate în poleială evanghelică) cu înţelepciunea supremă, încearcă să fie inchizitori care convertesc cu sabia cuvântului o lume apostată.

Ei vorbesc despre bucuria pe care o aduce Hristos, dar nu cunosc această bucurie. Ei vorbesc despre pacea pe care o dăruieşte Hristos, dar sunt plini de tulburare. Ei vorbesc despre iubirea vrăjmaşilor, dar se mânie pe oricine nu vrea să le acorde o importanţă deosebită. Cuvintele lor sunt lipsite de putere. Cuvintele lor nu conving. Ei nu fac altceva decât să nască în minţile celorlalţi teama de credinţa creştină: „A fi creştin înseamnă: unusă nu faci asta; doi să nu faci nici asta şi nici asta;…” şi tot aşa până când lista faptelor interzise depăşeşte imaginaţia unui om normal. Dacă i-am ruga pe aceşti profeţi să ne spună părerea lor despre cum trebuie petrecut Crăciunul, nu ar trebui să ne mire dacă ne-ar înmâna o broşură plină de fraze lungi şi plictisitoar